

[מרגש: הגב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיה הבר זצ"ל בפרק יומן מחיהו ארוכי המعاش]

השם מזזוג זיווגים!

המקומות, יום בשבוע מוקדישה אימני היקפה ליציאה עם מלאני, וудין נורדים לפחות יומיים בכל שבוע ריקום למזרחי. מלאני לא מכירה את המקום ואת השפה, מישחו צירק להתלוות אליה ליציאות. בכל יום אנחנו מוצאים מונדבת אחרת. כל يوم וההשגה הפרטית המאפיינת אותנו, במקביל, 'הויבוק' שאחוז במלאני, שלוח אותה לבדוק כל דבר הקשור לשואה מוחיזר אותה הביתה מזועעת יותר ויותר. "הלוואי שאצליח לעשות טוב לעם הנאצל הזה" אומרת לי בתקווה.

*

סוף סוף נקבע תאריך לניטוח. סוף חדש אייר. המועד כבר קרוב. מלאני מתרגשת. גם אני, הנתרמת מפשירה אט אט, מבינה שמלאני היא חסידת אומות העולם למרות יהושה הפחות מפואר. יום הניתוח מגע. אני נסעת לבית החולים 'בלינסון', מכילה את המתה ואת הדאגה. בדרך כלל לצידו של כל תורם עומדים בני משפחתו, מלאני בודדה. אני משתדלת לתת לה את התחשוה המשפחתייה, ניצבת מצד הכליה. הכליה. בשתיים וחצי מוביל הסניטר את מלאני לחדר הניתוח ואני מקבלת شيיחת טלפון מגורם מסויים במרכזו החלומי להשתלות. מבקשים לברר אם אנחנו דואגים מוספיק למלאני. ובכן, נראה לי שכן... בזמנם שלמלאני בחדר הניתוח מחליפה אותה יהודית אבראהמס היקפה, מונחתינה למלאני שחטא. רוצה להיות לצדיה כשהיא מתואששת. אני חוזרת הביתה, מותפלת על התורמת. על הנתרמת ועל סיפור מודעים שרק בורא עולם יכול לרקום.

בבוקר הבא אנחנו נסעים יחד לבית החולים. בעלי ואני, רוצים לבדוק מקרוב שהכל בסדר. אנחנו מטפסים אל החדר. מגלים אותו ריק. מלאני איננה. לרגע אני נבהלה, ברוגע הבא אני ניצאת לברה. מסתהר שמלאני הילכה לבקר את הנתרמת. רק אתמול תרמה. היום היא כבר על יד המיטה של 'הסניף' שלה. אני נכנסת אל החדר, רואה את מלאני יושבת סמוך למיטהה של הנתרמת. מעסה את כתפייה. "כמה טוב יותר?" היא שואלת באנגלית, יושבת בגבה אליו. על השידה מונחת ערכת סבונים. מלאני כבר הספיקה לפנק את הנתרמת שלה... "עכשיו אני מבינה מדוע למדתי רפלקסולוגיה ומסאו' - בשביבה". מלאני מבינה כי, מסתובבת אליו מאושרת. התמונה מתוקה כל כך - תרמות, נתרמת וחים ביניהם - דמיות עלות לעיני.

הרבה שוביינים משתתפים בחותונה' המרגשת זו. והשدقן? הקב"ה. מזזוג הזיווגים. שהיא במוזל טוב!

בפעם הקודמת סיפרי על מלאני שהגעה מאמסרוודם כדי לתרום כליה ליהודיה ועל ההשתוקות שלא לבקר ביום השואה במוזיאון יד ושם. כשבירדנו אם ניתן לעשות זאת התברר שזה מסובך.

"זה בלתי אפשרי", אני מנסה להסביר למלאני, "בדקנו את הנושא. טקס יום השואה ב'יד ושם' הוא אירוע סגור המועד למוזמנים בלבד. מספר המקומות מוגבל ומעט בלתי אפשרי להשיג כרטיס כניסה. לא נצליח להציג לך כרטיס".

מלאני לא מתוכננת לוותר. היא רוצה להציג ל'יד ושם' ביום השואה רוחה להביע את הזעוז שלה מול המעשים הנוראים של הנאצים יnoch שם, מבקשת לחוש את האווירה ולבחק את העם היהודי שנשאר איתן חזק גם לאחר אובדן שכזה. בעלי מותגים לעוזר. הוא מדבר פה, מסביר שם, יום קשיים, פורש את חלומה של נכרתו של הנאצי בפני כל-human ומי, פונה אל הנוגעים בדרכו וכמוון מספר על תרומת הכליה שתציל בעורת השם היהודי תושבת ישראל. יש בקשה שלו שהוא יהודי, שמניע לשקל אוטה מחדש. בכל זאת, לא בכל יום צאצא של נאצי מבקשת לתרום כליה ליהודי ולהציג ל'יד ושם', שביל למחות על העול.

לבסוף אנחנו מציגים שני כרטיסים. אימי שתחיה, מונדבת להשתלות במסע. וביום השואה מלאני נמצאת בטקס ב'יד ושם'. חוותה משם בעיניים אדומות. מזועגות. בוכות.

"חירות אדם", היא אומרת, מוצעה את דעתה על בני אדם שצלם אדים אין בהם. הרצון לתרום כליה רק מתחזם בתוכה. איך אפשר, תגידו לה, איך אפשר, להיות בעולם בו סבא שלה היה חלק מן הפשע המזויע זהה?

מנגנון 'והיא שעמדה' שוב מותגן בתוכו. ליבי הומה את המילים: "שבכל דור ודור באים לכלותינו...". הנה הגיע דור שרוצה להפוך את כלכלותינו של אוז ל'כלליתנו' של היום. כליה כגד כליה.

*

הביקור ב'יד ושם', מולד במלאני צמא חדש. היא רוצה לבקר במקומות נספחים שקשורים לשואה - במוזיאון לוחמי הגטאות, בגינזך קידוש ד', בכל מה שיש לו זיקה לנושא השואה. היא חיבת להוות את הדברים שוב מנוקדת המבט של היהודים.

טלפון של 'מחנת חיים' מגויס לפעולה יומיומית, אנחנו מנסים לגייס למלאני נשים מונדבות שתוכלנה לצאת אליה לכל

